

VIII.

На другата сутрина бабата пакъ седнала по пладне подъ дървото на сѣнка, накарала момиченцето да я пощи и да ѝ яде въшките и, като задрѣме, да я пробуди, кога види, че рѣката придойде черна. Момиченцето, като взело да я пощи, колкото въшки намѣрило, ловило ги и ги хвърляло прѣзъ рамо.

Бабата задрѣмала на колѣното му. По едно врѣме рѣката придѣшла пакъ тѣй буйна и черна. Момиченцето събудило бабата, тя станала, завела го при рѣката, потопила го три пѣти и, като го извадила, то станало черно, като жужеръ, а дрехитѣ му, като черъ вжгленъ.

Подиръ туй и него го изпроводила да си иде при майка си. Като си отивало, кой какъ го срѣщналъ и видѣлъ, бѣгалъ отъ него.

Майка му го чакала на вратника да го види златно и да му се понарадва.

Като го съгледала, не можла да го познае: то било черно и грозно. Отъ ядъ и срамъ припаднало ѝ, та паднала и умрѣла.

IX.

Кога порасло златното момиче, случило се, че го видѣлъ царския синъ; той го харесалъ и се оженилъ за него. И тѣй то станало царица.

На свадбата му се прилучихъ и азъ: нагости-ха ме, напоиха ме и дариха ме съ червени ко-вани ботуши.

Здравко.

